

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Dünya döndü...

Son ders zili çalınca tüm öğrenciler sevinç çılgınlıkları atarak okulu terk etti.

İkili öğretim yapılıyordu. Sabahçılar okulu boşaltırken, öğleci grup okula girmeye hazırlanırdı.

Ahmet'in öğleden sonra ve hafta sonları ikinci bir işi vardı. Evlerine varır varmaz her zamanki gibi üzerini değiştirir, çantasını, kitaplarını kaldırır, ikinci işine koşardı...

Kendi bulmuştu bu işi. Daha doğrusu bulmamış, yaratmıştı. Kentin hediyesi de denebilirdi buna. Hayır hayır, dayatmasıydı. Hediye, gönüllü bağışlamaktan, kabullenmekten gelirdi. Bu kent, öğrenciliğin dışındaki çalışmalarını kendine bir gül gibi sunmamıştı. Kendisi, kentin bağrından sökecek almıştı.

Babasının dediği gibi burada lokma artık aslanın ağzında değil, karnındaydı. İstanbul Halfeti'ye benzemiyordu. Herkes bir, hatta iki, üç yerde çalışıyordu. Yaşamın hızı farklıydı. Bu hız her geçen gün biraz daha artıyordu. Bunu anlamak için sokağa, caddeye bakmak yetiyordu. Yavaş, hatta normal yürüyen bir insan kalmamıştı. ocuk, yaşlı demeden herkes gün boyu bir yerlere koşuşturuyordu.

Ahmet, insanları, kenti gözleyerek bu kararını vermişti. Mademki herkes kendine “Artık büyüdün, delikanlı oldun,” diyordu, yleyse babanın yakasından düşmenin zamanı gelmişti. “Eve katkım olmasa da hiç olmazsa yk olmaktan kurtulabilirim,” diyen i sesini dinlemişti. Sonra da cesareti- ni, yaratıcılığını ortaya koyarak bu işi kendine icat etmişti.

Bulduğu, yarattığı için tek kişiyle yapılamayacağını anlayınca yanına arkadaşı Ökkeş'i almıştı. Ökkeş Maraşlıydı. Maraşlı olup da adı Ökkeş'ten başka bir şey olacak değildi ya.

Ökkeş'le fiziki güçlerini birleştirmekle kalmamışlar, kafa ve gönül birlikteliği de yaratmışlardı. Birbirlerinin sıkıntı- larını konuşmadan anlıyorlar, söylemeden biliyorlardı. Bu nedenle birliktelikleri iř ortaklığı değil, daha çok yol arka- daşlılığıydı. Bunun içinde dayanışma, dostluk, gnldeşlik vardı...

İşine yetişmek için oğlunun acele ettiğini gören annesi,

– Bir şey ye de öyle git kuzum, dedi yalvarırcasına. Koca gün a duramazsın.

– abuk olursan ama, dedi Ahmet. Gitmem gerekiyor. Çünkü Ökkeş bekliyor beni.

– abuk olurum zm gözlüm. Her şey hazır.

Böyle durumlarda oğlunu kolay kolay tutamıyordu. Yemeğini hazırlamazsa acele edip aç gittiği oluyordu. Sabahleyin erkenden evden çıkan, okulda yorulan çocuk, öğleden sonraki işine de aç giderse buna ana yüreği dayanabilir miydi?

Pişirip hazırladığı soğumasın diye üzerini örtüp kapattığı yemekleri hemen önüne koydu. Masanın altından bir tabure çekip kendisi de karşısına oturdu.

En büyük zevki, oğlu yemek yerken onun karşısına geçmek, sessizce seyretmek, yemediği halde onunla birlikte doymaktı. Oğlu bilmezdi bunu. Ana yüreği bilirdi. Daha çok küçükken, memesini emerken de aynı şeyleri düşünmüş, yaşamıştı. Süt dolu memesini çıkartıp oğlunun ağzına dayaması, onun yumuşak dudaklarıyla tenine yapışması, cuk cuk emmesi ayrı bir haz, mutluluk vermişti kendine. Her emzirildiğinde etiyile, sütüyle, ruhuyla bebeğine doğru akmıştı. Tam bu noktada bir tane olan ağzı, midesi çoğalır, ikişer olurdu. Ahmet'in dudağıyla kendi memesini emer, Ahmet'in ağzıyla tat alır, Ahmet'in ağzıyla doyardı. Aynı anda hem kendisi, hem bebeği olduğu karmaşık, tuhaf bir ilişki yaşardı...

Elbette artık sütü kesilmiş, memeleri kurumuştı. Ama olsun. Aynı hazzı kendi elleriyle pişirdiği yemekleri oğluna yedirirken de yaşıyordu. Şimdi de gün boyu Ahmet'iyile acıkmıştı. Günün tam bu saatinde oğlunu seyrederek, onunla lokma lokma doyması analık hakkıydı...

Ahmet, konanları hızlı hızlı yemeye başladı. Annesi de oğluyla birlikte aynı hızda doymasını sürdürdü.

- Soğan da koyayım mı yanına kınalı koçum?
- Ağzım kokmaz mı?

– Benim oğlumun ağzı kokmaz. Kokarsa da kötü kokmaz.

– Ağız kokularının hepsi kötüdür anne. Ama sen yine de...

– Sen de yavaş ye biraz badem ağızlım. Arkandan düşman kovalamıyor ya. Üç beş jeton, kart eksik satarsın. Devlet zoru yok ya dağ çiçeğim.

Yağmur Hanım gizli bir şairdi sanki. Oğlunu, kızını, hatta kocasını sevdiği, beğendiği şeylere benzetirdi. Zaman zaman kendi kafasından, yüreğinden onlara türküler, maniler söylediği olurdu.

Gidip kocaman bir soğan getirdi. Kırıp tabağının yanına koydu:

Soğanım da kar gibi

Elma gibi, nar gibi

Kim demiş acı diye,

Cücüğü var bal gibi

– Yine şairliğin mi tuttu anne?

– Bilmem. Arada geliyor işte. Şair yüreğim şehre gelince dörtlük düşmeyi unuttur sanmıştım. Demek ki unutmamış. Bir pınar gözesi gibi oradan, buradan kaynayıp duruyor.

– Biliyor musun anne, dedi Ahmet. İstanbul'un ağzı da fena kokuyor.

– Şehrin ağzı mı olurmuş oğlum?

– Neden olmasın. Ağzı da var, gözü de. Her şeyi var. Ama yalnız yüreği yok.

– Doğru. Sen tahsillilerin dilinden konuşuyorsun, bense köylülerin, soğanın dilinden... Şehir ne kokarsa koksun, benim oğlum memleketimizin siyah, has gülleri gibi kokar. Bu şehrin hiç duymadığı, bilmediği bir kokudur o. Bu kokuyu başkaları duymasa da anasının yüreği duyar.

- Memleketini de hiç unutamadın gitti.
- Neden unutayım ki maral gözlüm? Halfeti, hele de oranın siyah gülleri hiç unutulur mu?
- Bilim adamları, yapılan barajın oranın iklimini değiştireceğini, siyah güllerini öldüreceğini ileri sürüyorlar. Sen bunları hiç duydun mu?
- Haksızlık bu. Halfeti o kadar insanını gurbete verdi gönül kuşum. Bir de siyah gülünü mü versin? Verirse yazık, günah olur.
- Ahmet, hem hızlı hızlı atıştırıyor, hem de annesine laf yetiştiriyordu:
- Siyah gülün dünyada yalnız Halfeti’de yetiştiğini biliyor musun anne?
- Öyle derler gül kokulum. Mevla’m neylerse güzel eyler. Ne hikmetse Rabbim yalnız bizim topraklara nasip etmiş o siyah gülleri. Baht karalığı değil bu. Kudretten gelen bir sır. Hikmetinden sual olunmaz.
- O kara güllerin bir de hikâyesi var değil mi anne?
- Olmaz olur mu dal boylum? Acıklı, çok da güzel bir hikâye hem de. Hiç anlatmadım mı sana. Gitme, istersen baştan sona döşene döşene anlatayım. Bak gör, senin öğretmenlerin mi güzel anlatmış, yoksa garip anan mı?
- Anlatır benim annem. Çünkü sen âşıklar, dengbejler diyarında doğdun, büyüdün. Çünkü sen Halfeti toprağının kadınısın. Siyah güllerin üstündeki bülbülleri dinledin. Sen anlatmayacaksın da kim anlatacak. Seni dinlemek çok keyifli olur. Ama benim zamanım yok be anne. Her şeyi olan, ama yüreği olmayan bu kent geldiğimiz günden itibaren bizi teslim aldı. Artık onun dediği olacak. Gitmeliyim.

– Kent dediğin ne ki anasının kuzusu. Otur dizimin dibine, tıpkı Halfeti günlerinde olduğu gibi türküler koşup dizeyim sana. Bin bir dağın, bin bir gönlün destanını, masalını anlatayım sana.

Ahmet ağzını sofraya bezinin kenarına silip kalktı.

– Biliyorum, doymadın, dedi Yağmur Hanım. Yine yarım karın kalktın kınalı koçum.

– Hayır, doydum. Ellerine sağlık. Yemekler güzel olmuş.

– Afiyet olsun. Fasulyesine, soğanına, bulguruna kadar memleketin ürünüydü.

– Gerçekten de çok lezzetliydi yemekler.

– Yemekleriyle birlikte aynı tencerede annen de pişiyor. Biraz da ondandır gurbet yüzüm.

Yağmur Hanım, oğlunu uzun ayrılıklara yollar gibiydi. Birden duygulandı, gözleri buğulandı:

– Sözde aynı şehirde, aynı evde yaşıyoruz. Doğru dürüst birbirlerimizin yüzünü gördüğümüz mü var emliğim. Ne biçim şehirmiş burası. Büyük küçük, işçi, öğrenci demeden herkesi kendi değirmeninde öğütüp duruyor. Onun eline kaptırdın mı ara ki bul evladını.

– Bulursun, bulursun. Akşama çok geç kalmadan gelirim.

– Evden çıkıp da bir sokak geçtin mi ötesi gurbet. Sözde taşı toprağı altınmış bu şehrin. Yanlış söylemişler. Taşı ayrılık, toprağı ise gurbetmiş ömrümü ömrüne kattığım...

– Burası İstanbul. Alışacaksın anne.

– Gel de alış bakalım, nasıl alışacaksan.

Ahmet, ağzındaki lokmaları kapının eşliğinde yutmaya çalıştı.

Yağmur Hanım kâğıt parçasına sardığı bir avuç kuru üzümü zorla cebine soktu.

– Bu üzümleri veren bağımızın şimdi baraj sularının altında boğulduğunu biliyorsun, değil mi anne?

– Hatırlatma onları bana ömrü uzun olasıca. Ne zaman bir avuç kuru üzüme uzansam, bağımızın asma kütüklerini görür gibi oluyorum. Boğulmakta olan bir insan gibi el uzatıyorlar bana. Filiz filiz, omca omca burnumda kokarlar. Gurbet yalnız insanı mı vurur sanıyorsun can kuşum? Bizi ta buralara savuran gurbet, orada bıraktıklarımızı da vurdu. Hemen her şey bu ayrılıktan payını aldı mehtap yüzüm.

Annesinin dili tatlıydı, kolay kolay bırakmazdı. Ahmet, fırladığı gibi dışarı attı kendini. Koşarak minibüse yöneldi. Kapı ağızlarına kadar dolmuş olan aracın son yolcusu oldu.

Kart, jeton sattıkları köşeye vardığı zaman Ökkeş'in kendini sabırsızlıkla beklediğini gördü.

– Yine okuluma geç kaldım, dedi Ökkeş. Sesi öfkeliydi.

Okuldan eve gelince annesinin yemek yedirdiğini, hatta onun kendisini biraz lafa tuttuğunu söyleyecekti ki vazgeçti. Ökkeş'in bıraktığı tezgâhı aceleyle teslim aldı.

Nöbet değişimi kısa sürdü. Ahmet, tezgâha kurulurken, Ökkeş okuluna yetişmek için koşmaya başladı.

Ahmet, Ökkeş'i okuluna yolcu edince derin bir nefes aldı. Haşlanmış gibi cimcılıktı bedeni. Kartlarını, jetonlarını küçük tablanın üstüne yaydı. Her zamanki kalıp tümceleri bir robot gibi yinelemeye başladı:

– Jeton var, telefon kartı var!..

Ahmet'in sesi cılızdı. Olsun, başlarda hep böyle olurdu. Giderek alıştırdı kendi sesine. Tıpkı gurbete alıştığı gibi...

Dünya döndü...

Halfeti'nin önüne tutulan baraj gün gün sularla doluyordu.

Gül, küçük bir tepeciğin üzerine oturup dolmaya başlayan Birecik Barajı'nın sularına baktı. Suyun karşı tarafındaki Rumkale tüm heybetiyle duruyordu. Bir kartal yuvasına benziyordu uzaktan. Eteğindeki baraj sularına küçümseyerek, alaysı bakışlar atıyordu. Senin gücün ancak tarlalara, bahçelere, bağlara bir de Geçittepe, Keskince, Dorucak, Meteler köylerine, Halfetililere yeter; ama bana yetmez, demek istiyordu. Giderek başını dikleştiriyor, akşam saatlerinde gölgesini sulara salıyordu. Upuzun düşüyordu gölgesi. İlk günden beri değil kendisi, gölgesi bile sulara meydan okuyordu.

Söylenceye göre bu kalede Nerses adında biz aziz yaşar. Aziz Nerses'in yakışıklı mı yakışıklı bir oğlu vardır. Bu oğlan büyür, delikanlı olur. Bu delikanlı kalenin altındaki kuyuya iner, suyun aynasında gün boyu kendini seyreder. Bir gün, iki gün derken oğul Nerses kendine âşık olur. Evlenme çağına gelince babası Aziz Nerses, onu çevrenin en güzel kızıyla tanıştır. Oğul Nerses, gösterilen hiçbir kızı beğenmez. Babası, oğlum aklını yitirdi diye onu Henisli Kalesi'ne kapatır. O tarihten sonra kendini aşırı beğenip âşık olanlara 'narsist' denmeye başlanmış. Anlaşılan o ki bu Rumkale de bir çeşit narsistleşmiştir. Böyle olmasaydı gün boyu barajın sularına bakıp da kendi suretine âşık olmazdı herhalde?

Gül, aradaki vadi suyla dolmadan çok gitmişti o kaleye. O kör kuyuya heyecanlanarak bakmış, o yakışıklı Nerses'le